

MICHAEL CONNELLY

De Lincoln-advocaat

1

Maandag 7 maart

Je zult in Los Angeles County nooit schonere en frissere lucht inademen dan de ochtendlucht die de wind aan het einde van de winter vanuit de Mojave-woestijn aanvoert. Hij heeft de smaak van belofte. Als die wind opsteekt, zet ik graag een raam open in mijn kantoor. Er zijn een paar mensen die deze gewoonte van me kennen, mensen als Fernando Valenzuela. De borgsteller, niet de honkballer. Hij belde me toen ik Lancaster binnenreed omdat ik om negen uur in het gerechtsgebouw moest zijn om een datum voor een proces tegen een cliënt van me vast te stellen. Hij moest de wind in mijn mobieltje hebben horen fluiten.

‘Ben je vanochtend in het noorden, Mick?’ vroeg hij.

‘Ja,’ zei ik en ik draaide het raampje omhoog om hem beter te kunnen verstaan. ‘Heb je iets?’

‘Ja, ik heb iets. Ik denk dat ik een goudvink heb, maar ik zie hem hier voor het eerst om elf uur. Denk je dat je op tijd terug kunt zijn?’

Valenzuela heeft een kantoor op de begane grond op Van Nuys Boulevard, één straat voorbij het openbare centrum waarvan de beide gerechtsgebouwen en de Van Nuys-gevangenis deel uitmaken. Zijn bedrijf heet Liberty Bail Bonds. Zijn telefoonnummer staat in rode neoncijfers op het dak van het gebouw zodat het vanuit de extra beveiligde vleugel op de tweede verdieping van de gevangenis te zien is. Het nummer is in alle andere cellenblokken naast de munttelefoons in de muurverf gekrast.

Zijn naam staat ook permanent op mijn kerstlijst. Aan het eind van het jaar geef ik iedereen die erop staat een blik gezouten noten van het merk Planter’s Holiday Mix. Om elk blik zit een lint met een strik, maar er zitten geen noten in. Alleen geld. Er staan

een heleboel borgstellers op mijn kerstlijst. Ik eet tot ver in de lente Holiday Mix uit plastic bakjes. Sinds mijn laatste scheiding is het soms het enige wat ik in huis heb.

Voordat ik Valenzuela's vraag beantwoordde, dacht ik na over de hoorzitting waarnaar ik op weg was. Mijn cliënt heette Harold Casey. Als de rol alfabetisch afgewerkt werd, zou ik zonder problemen om elf uur bij Valenzuela kunnen zijn, maar rechter Orton Powell zat in zijn laatste termijn. Hij ging met pensioen. Dat betekende dat hij zich geen zorgen meer hoefde te maken over zijn herverkiezing en niet meer door advocaten onder druk gezet kon worden. Om zijn vrijheid te demonstreren – en misschien om wraak te nemen op degenen aan wie hij de afgelopen twaalf jaar politieke verplichtingen had gehad – gooide hij de volgorde van zaken graag om. Soms werd de rol alfabetisch afgehandeld, andere keren van achteren naar voren en weer andere keren op basis van de registratiedatum. Je wist pas hoe het zou gaan wanneer je er was. Vaak liet Powell de advocaten meer dan een uur in zijn rechtszaal wachten. Dat vond de rechter leuk.

‘Ik denk dat ik elf uur wel red,’ zei ik zonder het zeker te weten. ‘Wat is het voor zaak?’

‘De man bulkt van het geld. Een adres in Beverly Hills en een familieadvocaat die hier direct binnen kwam stormen. Dit is niet misselijk, Mick. Ze hebben een borg geëist van een half miljoen en de advocaat van zijn moeder was hier vanochtend om onroerend goed in Malibu als onderpand over te dragen. Hij vroeg niet eens of het bedrag omlaag kon. Ik denk dat ze niet erg bang zijn dat hij de benen neemt.’

‘Waar is hij voor opgepakt?’ vroeg ik.

Ik praatte op kalme toon. De geur van geld maakt mensen vaak inhalig, maar ik had Valenzuela al zo veel Kerstmismissen achter elkaar gespekt dat ik wist dat ik hem exclusief aan de haak had. Ik hoefde me niet druk te maken.

‘De politie heeft hem gearresteerd wegens zware mishandeling, het toebrengen van ernstig lichamelijk letsel en poging tot verkrachting,’ zei hij. ‘Voorzover ik weet, heeft de officier van justitie hem nog niet in staat van beschuldiging gesteld.’

In het proces-verbaal overdreef de politie de aanklachten

meestal. Waar het om ging, was datgene waar de officier uiteindelijk in de rechtszaal mee op de proppen zou komen. Ik zeg altijd dat zaken beginnen als een leeuw en eindigen als een lam. Van poging tot verkrachting, zware mishandeling en het toebrengen van ernstig lichamelijk letsel blijft vaak niet veel meer over dan aanranding. Dat zou me ook in dit geval niet verbazen en het zou dan niet de goudmijn zijn die Valenzuela me voorgespiegeld had. Maar als ik met de cliënt zou kunnen praten en een honorarium zou kunnen afspreken dat op de aangekondigde aanklachten gebaseerd was, zou ik een goede indruk kunnen maken wanneer de officier van justitie ze later afzwakte.

‘Heb je nog bijzonderheden?’ vroeg ik.

‘Hij is gisteravond gearresteerd. Het lijkt erop dat hij iemand in een bar heeft opgepikt en dat het uit de hand is gelopen. De familieadvocaat zegt dat de vrouw op geld uit is. Dat betekent dat ze na de strafzaak nog een civiele procedure wil starten. Maar ik weet het nog zo net niet. Ik heb gehoord dat ze behoorlijk in elkaar geslagen was.’

‘Hoe heet die familieadvocaat?’

‘Ogenblikje. Ik heb zijn kaartje hier ergens.’

Ik keek door het raampje terwijl ik wachtte tot Valenzuela het visitekaartje gevonden had. Over twee minuten zou ik bij het gerechtshuis van Lancaster zijn en de hoorzitting zou over twaalf minuten beginnen. Ik had minstens drie minuten nodig om met mijn cliënt te overleggen en hem het slechte nieuws te vertellen.

‘Oké, hier is het,’ zei Valenzuela. ‘Die vent heet Cecil C. Dobbs. Hij woont in Century City. Zie je wel, ik zei het je toch: geld.’

Valenzuela had gelijk, maar het was niet het adres van de advocaat in Century City waaruit dat voor mij bleek. Het was de naam. Ik kende C.C. Dobbs van naam en ik vermoedde dat er in zijn hele cliëntenbestand maar een paar mensen voorkwamen die niet in Bel Air of Holmby Hills woonden. Zijn soort cliënten woonde in plaatsen waar de sterren ’s nachts naar beneden leken te komen om de gezalfden aan te raken.

‘Geef me de naam van de cliënt,’ zei ik.

‘Louis Ross Roulet.’

Hij spelde de naam en ik schreef hem op een blocnote.

‘Je schrijft het bijna als het casinospel, maar je spreekt het uit als Roe-lee,’ zei hij. ‘Ben je hier op tijd, Mick?’ Voordat ik antwoordde, schreef ik de naam C.C. Dobbs op. Daarna beantwoordde ik Valenzuela’s vraag met een wedervraag.

‘Waarom ik?’ vroeg ik. ‘Is er om mij gevraagd? Of heb jij me aanbevolen?’

Ik moest hier voorzichtig mee zijn. Ik moest ervan uitgaan dat Dobbs het soort advocaat was dat direct naar de orde van advocaten van Californië zou lopen wanneer hij te maken kreeg met een advocaat die borgstellers betaalde om hun cliënten naar hem door te verwijzen. Eigenlijk begon ik me af te vragen of de hele zaak geen valstrik van de orde was waar Valenzuela ingetuind was. Ik was niet bepaald een van de favoriete advocaten van de orde. Ze hadden al eerder geprobeerd me te grazen te nemen. Meer dan eens.

‘Ik heb Roulet gevraagd of hij een advocaat had en hij zei nee. Toen heb ik hem over jou verteld. Ik heb hem niet onder druk gezet of zo. Ik heb alleen gezegd dat je goed was. Verder hoefde ik er niets aan te doen.’

‘Was dat voor- of nadat Dobbs erbij gehaald werd?’

‘Nee, ervoor. Roulet belde me vanochtend vanuit de gevangenis. Ze hebben hem op de extra beveiligde afdeling gezet en ik denk dat hij het bord gezien heeft. Dobbs kwam daarna langs. Ik heb hem verteld dat jij ingeschakeld was en hem over je geïnformeerd. Hij vond het prima. Hij is hier om elf uur. Je zult wel zien wat voor man het is.’

Ik zweeg secondelang. Ik vroeg me af hoe eerlijk Valenzuela tegen me was. Iemand als Dobbs hoorde zijn eigen mannetje te hebben. Als de zaak niet zijn sterke kant was, zou hij wel een gespecialiseerde strafrechtadvocaat binnen zijn kantoor hebben of anders gebruik kunnen maken van de diensten van iemand van buiten. Maar Valenzuela’s verhaal leek hiermee in strijd te zijn. Roulet was met lege handen bij hem gekomen. Daaruit leidde ik af dat er meer achter deze zaak zat.

‘Ben je er nog, Mick?’ vroeg Valenzuela.

Ik nam een besluit. Het was een besluit dat me uiteindelijk te-

rug zou leiden naar Jesus Menendez en waarvan ik in de toekomst op vele manieren spijt zou krijgen. Maar op het moment dat ik het nam, was het gewoon een routinematige en noodzakelijke keuze.

‘Ik zal er zijn,’ zei ik. ‘Ik zie je om elf uur.’

Ik wilde net de telefoon dichtklappen toen ik Valenzuela’s stem weer hoorde.

‘En je zorgt voor me, hè, Mick? Als dit een gouden zaak wordt, bedoel ik.’

Het was voor het eerst dat Valenzuela de zekerheid wilde hebben dat ik hem zou betalen. Dat voedde mijn paranoïde gevoelens nog meer en ik formuleerde zorgvuldig een antwoord dat zowel hem als de orde tevreden zou stellen – als die tenminste meeluis-terde.

‘Maak je geen zorgen. Je staat op mijn kerstlijst.’

Ik klapte de telefoon dicht voordat hij nog iets kon zeggen en zei tegen mijn chauffeur dat hij me voor de personeelsingang van het gerechtsgebouw moest afzetten. De rij bij de metaaldetector zou daar korter zijn en de beveiligingsmensen daar lieten toe dat de advocaten – de vaste – erlangs glipten om op tijd in de rechtszaal te kunnen zijn.

Terwijl ik nadacht over Roulet, de zaak en de mogelijke opbrengsten en gevaren die me te wachten stonden, draaide ik het raampje weer naar beneden zodat ik van de laatste minuten schone, frisse lucht van die ochtend zou kunnen genieten. Ik proefde er nog steeds de smaak van belofte in.

2

Toen ik binnenkwam, stond de rechtszaal van afdeling 2A vol met advocaten die aan weerskanten van de balie met elkaar onderhandelden of gewoon een babbeltje maakten. Ik concludeerde dat de zitting op tijd zou beginnen omdat ik de gerechtsdienaar achter zijn bureau zag zitten. Dat betekende dat de rechter elk moment binnen kon komen.

In Los Angeles County zijn de gerechtsdienaren eigenlijk beedigde hulpsheriffs die aan de gevangenisafdeling toegewezen zijn. Ik liep naar het bureau van de gerechtsdienaar dat direct naast de balie stond zodat mensen hem vragen konden stellen zonder de ruimte te hoeven betreden die voorbehouden was aan de advocaten, de officier van justitie, de verdachten en het rechtbankpersoneel. Ik zag de rol op het klembord voor hem en ik keek naar het naamplaatje op zijn uniform – R. RODRIGUEZ – voordat ik hem aansprak.

‘Heb je mijn mannetje daarop staan, Roberto? Harold Casey?’

De gerechtsdienaar ging met zijn vinger langs de lijst met namen, maar hij stopte snel. Dat betekende dat ik geluk had.

‘Ja, Casey. Hij is als tweede aan de beurt.’

‘Ha, alfabetische volgorde vandaag, mooi. Heb ik nog tijd om naar achteren te gaan om met hem te praten?’

‘Nee, ze brengen de eerste groep nu naar binnen. Ik heb net gebeld. De rechter komt zo. U hebt waarschijnlijk een paar minuten om met uw mannetje in de kooi te praten.’

‘Bedankt.’

Ik liep al naar het hekje toen hij me nariiep.

‘En het is Reynaldo, niet Roberto.’

‘Oké, oké. Sorry, Reynaldo.’

‘Ach, wij gerechtsdienaren lijken allemaal op elkaar.’

Ik wist niet of dat een poging tot humor of een steek onder water was. Ik antwoordde niet. Ik glimlachte alleen en liep het hekje door. Ik knikte naar een paar advocaten die ik niet kende en naar een paar die ik wel kende. Een van hen hield me staande en vroeg hoe lang ik nodig zou hebben, omdat hij probeerde in te schatten wanneer hij moest terugkomen voor de zaak van zijn eigen cliënt. Ik zei dat ik snel klaar zou zijn.

Tijdens het afwerken van de rol worden gevangengezette verdachten in groepjes van vier naar de rechtszaal gebracht en vastgehouden in een hok van hout en glas dat ‘de kooi’ wordt genoemd. Hierdoor konden de verdachten in de minuten voordat ze voor de rechter moesten verschijnen met hun advocaat overleggen.

Ik kwam bij de zijkant van de kooi op het moment dat de detentiecel achter de rechtszaal door een hulpsheriff werd geopend en de eerste vier verdachten naar buiten werden geleid. De laatste die de kooi binnenstapte, was mijn cliënt, Harold Casey. Ik ging vlak bij de zijwand staan zodat we in elk geval aan één kant privacy zouden hebben en wenkte hem.

Casey was groot en zwaargebouwd, het type dat de Road Saints-motorbende – of motorclub, zoals de leden hem liever noemen – graag rekruteert. Terwijl hij in de Lancaster-gevangenis zat, had hij zijn haar laten knippen en zich geschoren, zoals ik hem had gevraagd, en hij zag er redelijk presentabel uit, als je tenminste niet lette op de tatoeages die zijn armen helemaal bedekten en die boven zijn boord uit kwamen. Maar je kunt nu eenmaal geen wonderen verrichten. Ik weet niet precies wat voor effect tatoeages op een jury hebben, maar ik denk dat het niet erg positief is, vooral niet wanneer er afbeeldingen van grijnzende schedels tussen zitten. Ik weet wél dat juryleden het niet erg begrepen hebben op paardenstaarten, of die nu gedragen worden door verdachten of door de advocaten die hen verdedigen.

Casey werd beschuldigd van het telen, in bezit hebben en verkopen van marihuana en van enkele andere misdrijven die met drugs en wapens te maken hadden. Toen de hulpsheriffs voor zonsopgang de ranch binnenvielen waar hij woonde en werkte,

vonden ze een schuur en een loods die waren omgebouwd tot een overdekte wietplantage. Er werden meer dan tweeduizend volgroeide planten in beslag genomen, samen met achtentwintig kilo geogoste marihuana die in diverse gewichten in plastic zakken was verpakt. Daarnaast vonden ze zesenhalf ons speed die de inpakkers over de geogoste marihuana strooiden om de werkzaamheid ervan te verhogen en een klein arsenaal aan wapens waarvan een groot deel later gestolen bleek te zijn.

Het leek erop dat Casey de pineut was. De staat had hem helemaal in de tang. Hij was zelfs slapend op een bank in de schuur aangetroffen, anderhalve meter van de inpaktafel. Bovendien was hij al twee keer eerder wegens drugsdelicten veroordeeld en was hij op dat moment voorwaardelijk vrij na zijn laatste veroordeling. In de staat Californië is drie keer scheepsrecht. Reëel gezien stond Casey minstens tien jaar gevangenisstraf te wachten, zelfs na de gebruikelijke strafvermindering wegens goed gedrag.

Maar het ongewone aan Casey was dat hij uitkeek naar zijn proces en zelfs naar zijn hoogstwaarschijnlijke veroordeling. Hij had geweigerd af te zien van zijn recht op een snel proces en nu, nog geen drie maanden na zijn arrestatie, zag hij er echt naar uit. Hij wilde het zo graag omdat hij alleen een kans op een gunstige afloop had als hij, na zijn waarschijnlijke veroordeling, in hoger beroep kon gaan. Dankzij zijn advocaat had Casey een sprankje hoop – dat kleine, twinkelende lichtje dat alleen een goede advocaat kan ontsteken in de duisternis van een zaak als deze. Uit dit lichtje was een strategie ontstaan die er uiteindelijk toe zou kunnen leiden dat Casey vrijkwam. De aanpak was gewaagd en risikant en zou Casey tijd kosten omdat hij het hoger beroep zou moeten afwachten, maar hij wist net zo goed als ik dat dit zijn enige reële kans was.

De barst in de zaak van het OM zat 'm niet in de aanname dat Casey een marihuanateler en -handelaar was. Het OM had hierin volkomen gelijk en het bewijsmateriaal ondersteunde het standpunt overvloedig. De zaak had echter een wankel fundament door de manier waarop het OM aan dit bewijsmateriaal was gekomen. Het was mijn taak om tijdens de rechtszaak die barst te verkennen, uit te buiten en vast te laten leggen. Daarna moest ik

de rechtbank in hoger beroep van datgene zien te overtuigen waarvan ik rechter Orton Powell vóór het proces niet had kunnen overtuigen toen ik hem had verzocht het bewijsmateriaal in de zaak ontoelaatbaar te verklaren.

Het zaad van de vervolging van Harold Casey was geplant toen hij half december op een dinsdag een winkel in Lancaster binnenliep waar hij een aantal gewone aankopen deed, waaronder drie lampen van het soort dat wordt gebruikt bij hydrocultuur. De man die achter hem bij de kassa stond, was toevallig een hulpsheriff die een vrije dag had en buitenverlichting voor de kerst kwam kopen. De hulpsheriff herkende een paar afbeeldingen op Caseys armen – in het bijzonder de tatoeage van een schedel met een aureool die het embleem van de Road Saints is – en trok zijn conclusies. Hij deed zijn plicht en volgde Caseys Harley naar de ranch in het nabijgelegen Pearl Blossom. Deze informatie werd doorgegeven aan de drugsbrigade die een helikopter met een infraroodcamera over de ranch liet vliegen. De gemaakte foto's, waarop dieprode warmtebeelden in de schuur en de loods zichtbaar waren, werden samen met de beëdigde verklaring van de hulpsheriff die had gezien dat Casey de lampen kocht, aan een rechter overgedragen. De volgende ochtend werd Casey ruw uit zijn slaap gehaald door hulpsheriffs met een huiszoekingsbevel.

Tijdens een eerdere hoorzitting had ik naar voren gebracht dat alle bewijzen tegen Casey als ontoelaatbaar beschouwd dienden te worden omdat het redelijke vermoeden van een strafbaar feit dat tot de huiszoeking had geleid, was ontstaan op een manier die schending van Caseys privacy vormde. Dat iemands normale aankopen in een winkel als springplank werden gebruikt voor een nog verdergaande inbreuk op diens privacy door hem op de grond te volgen en vanuit de lucht zijn ranch met een infraroodcamera te fotograferen, zou door de opstellers van de grondwet vast en zeker als buitenproportioneel zijn beschouwd.

Rechter Powell verwierp mijn argumentatie en de zaak zou voorkomen of afgehandeld worden door middel van onderhandelingen over strafvermindering in ruil voor een volledige bekentenis. Intussen kwam er nieuwe informatie aan het licht die Caseys zaak in hoger beroep zou versterken. Uit analyse van de foto's die

waren gemaakt tijdens de vlucht over Caseys ranch en uit de specificaties van de instellingen van de thermische camera die door de hulpsheriffs was gebruikt, bleek dat de helikopter niet meer dan zestig meter boven de grond vloog toen de foto's werden genomen. De Hoge Raad heeft beslist dat een observatievlucht over het eigendom van een verdachte geen inbreuk op diens privacy vormt zolang de helikopter in het openbare luchtruim blijft. Ik had Raul Levin, mijn onderzoeker, inlichtingen laten inwinnen bij het Federale Luchtvaartbeheer. Caseys ranch lag niet vlak bij een vliegveld, dus bevond het laagste punt van het openbare luchtruim erboven zich op een hoogte van driehonderd meter. De hulpsheriffs hadden beslist Caseys privacy geschonden toen ze bewijzen verzamelden om de ranch binnen te kunnen vallen.

Het was nu mijn taak om de zaak voor te laten komen en de hulpsheriffs en de helikopterpiloot te laten getuigen over de hoogte waarop ze over de ranch heen gevlogen waren. Als ze de waarheid vertelden, had ik hen te pakken en als ze logen ook. Ik schep er geen genoegen in om politieambtenaren voor de rechtbank in verlegenheid te brengen, maar ik hoopte dat ze zouden liegen. Als een jury een politieman in het getuigenbankje ziet liegen, is de zaak bekeken. Je hoeft na de uitspraak 'onschuldig' niet in hoger beroep te gaan. Zo'n uitspraak is onomkeerbaar.

Hoe dan ook, ik was ervan overtuigd dat ik het proces kon winnen. We moesten de zaak alleen voor laten komen en er was nog maar één ding dat ons daarbij in de weg stond. Daarom moest ik met Casey praten voordat we voor de rechter zouden verschijnen.

Mijn cliënt slenterde naar de hoek van de kooi zonder me te begroeten. Ik begroette hem ook niet. Hij wist wat ik wilde. We hadden dit gesprek al eerder gevoerd.

'Dit is de dag waarop bepaald wordt wanneer je moet voorkomen, Harold,' zei ik. 'Ik moet de rechter nu zeggen of we klaar zijn om de zaak te laten dienen. Ik weet al dat het OM klaar is, dus vandaag gaat het om ons.'

'En?'

'We hebben een probleem. De vorige keer dat we hier waren, heb je me gezegd dat ik geld zou krijgen. Maar nu zijn we hier weer en ik heb het geld nog steeds niet, Harold.'

‘Maakt u zich geen zorgen. Ik heb uw geld.’

‘Daar maak ik me nu juist wél zorgen om. Jij hebt mijn geld. Ik heb mijn geld niet.’

‘Het komt eraan. Ik heb gisteren met mijn jongens gepraat. Het komt eraan.’

‘Dat zei je de vorige keer ook. Ik werk niet gratis, Harold. En de deskundige die ik naar de foto’s heb laten kijken ook niet. Je voor-schot is allang op. Ik wil geld zien, anders zul je een andere advo-caat moeten nemen. Een pro Deo-advocaat.’

‘Ik wil geen pro Deo-advocaat, man. Ik wil u.’

‘Ik heb onkosten en ik moet eten. Weet je hoeveel ik de *Gou-den Gids* elke week moet betalen? Raad eens.’

Casey zweeg.

‘Een rug. Het kost me gemiddeld een rug per week om mijn ad-vertentie erin te houden en dat is voordat ik de hypotheek en de alimentatie heb betaald en de Lincoln heb volgetankt. Ik doe dit niet op basis van een belofte. Ik werk alleen als ik door groene bil-jetten word geïnspireerd.’

Casey leek niet onder de indruk.

‘Ik heb rondgevraagd,’ zei hij. ‘U kunt me niet laten vallen. Niet nu. De rechter zal dat niet toestaan.’

Een stilte daalde over de rechtszaal neer toen de rechter door de deur van zijn raadkamer naar buiten kwam en de twee stappen naar zijn bank deed. De gerechtsdienaar riep de zaal tot de orde. Het was *showtime*. Ik keek Casey nog even aan en liep toen weg. Hij had een amateuristische gevangenskennis van de wet. Hij wist meer dan de meesten, maar er stond hem toch een verrassing te wachten.

Ik leunde tegen het hekje achter de verdachtentafel. De eerste zaak die werd afgeroepen ging over de herziening van een borg-som en werd snel afgehandeld. Daarna werd Caseys zaak afgeroe-pen en Casey en ik liepen naar de verdachtentafel toe.

‘Michael Haller, edelachtbare,’ zei ik.

De officier maakte zijn aanwezigheid ook kenbaar. Het was een jonge vent die Victor De Vries heette. Hij had geen idee wat hem te wachten stond wanneer de zaak zou voorkomen. Rechter Orton Powell vroeg, zoals gebruikelijk, of het mogelijk was om de

zaak alsnog te schikken. De rechters hadden allemaal een overvolle agenda en een mandaat om zaken via schikking af te handelen. Het laatste wat een rechter wilde horen was dat er geen kans op schikking bestond en dat een proces onvermijdelijk was.

Maar Powell hoorde het slechte nieuws van De Vries en mij kalm aan en vroeg of we in staat waren om de zaak later in de week te voeren. De Vries zei ja en ik zei nee.

‘Edelachtbare,’ zei ik. ‘Indien mogelijk zou ik het proces nog een week willen uitstellen.’

‘Wat is de reden van het uitstel, meneer Haller?’ vroeg de rechter ongeduldig. ‘Het OM is er klaar voor en ik wil de zaak graag afhandelen.’

‘Dat wil ik ook, edelachtbare, maar de verdediging heeft problemen met het lokaliseren van een getuige die we nodig hebben. Een onmisbare getuige, edelachtbare. Ik denk dat een week uitstel voldoende is. Volgende week zijn we zo ver.’

Zoals te verwachten was maakte De Vries bezwaar tegen het uitstel.

‘Dit is voor het eerst dat het OM van een ontbrekende getuige hoort, edelachtbare. Meneer Haller heeft bijna drie maanden de tijd gehad om zijn getuigen te lokaliseren. Hij is degene die een snel proces wilde en nu wil hij opeens wachten. Ik denk dat dit alleen maar een vertragingstactiek is omdat hij een zaak heeft die...’

‘U kunt de rest wel voor de jury bewaren, meneer De Vries,’ zei de rechter. ‘Denkt u dat een week genoeg is om uw probleem op te lossen, meneer Haller?’

‘Ja, edelachtbare.’

‘Oké, dan zien we u en meneer Casey volgende week maandag. Zorg dat u dan gereed bent. Is dat duidelijk?’

‘Ja, edelachtbare. Dank u.’

Toen de volgende zaak werd afgeroepen, stapte ik bij de verdachtentafel vandaan. Ik zag dat een hulpsheriff mijn cliënt de kooi uit leidde. Casey keek naar me om met een blik waaruit een mengeling van woede en verwarring sprak. Ik ging naar Reynaldo Rodriguez toe en vroeg of ik de detentiecel mocht binnengaan voor verder overleg met mijn cliënt. Het was een gunst die de

meeste vaste advocaten werd verleend. Rodriguez stond op, maakte een deur achter zijn bureau open en leidde me naar binnen. Ik lette erop dat ik hem met de juiste naam aansprak toen ik hem bedankte.

Behalve Casey was er één andere verdachte in de detentiecel, de man wiens zaak voor de zijne was afgeroepen. De cel was groot en er stonden aan drie kanten banken langs de muren. Dat je zaak vroeg afgeroepen werd, had als nadeel dat je na de hoorzitting in deze cel moest blijven zitten tot er genoeg mensen waren om met een volle bus naar de gevangenis terug te kunnen rijden. Casey kwam direct naar de tralies om met me te praten.

‘Over wat voor getuige had u het daarbinnen?’ wilde hij weten.

‘Meneer Groen,’ zei ik. ‘Meneer Groen is alles wat we nodig hebben om met deze zaak door te kunnen gaan.’

Casey vertrok zijn gezicht van woede, maar ik praatte snel verder, voordat hij iets kon zeggen.

‘Luister, Harold, ik weet dat je de zaak snel wilt laten voorkomen om daarna het hoger beroep af te wachten, maar je zult over de brug moeten komen. Ik weet uit lange, bittere ervaring dat het weinig zin heeft om achter mensen aan te gaan zitten om mijn geld te krijgen wanneer de zaak achter de rug is. Als je wilt dat er nu wat gebeurt, zul je nu moeten betalen.’

Ik knikte naar hem, maar toen ik me wilde omdraaien naar de deur die naar de vrijheid leidde, bedacht ik me en vervolgde: ‘En denk niet dat de rechter niet wist wat er aan de hand was. Die jonge officier is nog nat achter de oren en hij hoeft zich er geen zorgen over te maken waar zijn volgende salaris vandaan komt. Maar Orton Powell is heel wat jaren advocaat geweest voordat hij rechter werd. Hij weet hoe het zit met onmisbare getuigen als meneer Groen en waarschijnlijk zal hij een verdachte die zijn advocaat niet betaalt niet al te goed gezind zijn. Ik heb hem een knipoog gegeven, Harold. Als ik van de zaak af wil, kom ik ervanaf, maar ik vertel hem volgende week maandag liever dat we onze getuige gevonden hebben en dat we er klaar voor zijn. Is dat duidelijk?’

Casey zei aanvankelijk niets. Hij liep naar de andere kant van de cel en ging op de bank zitten. Hij keek me niet aan toen hij ten slotte begon te praten.

‘Zodra ik kan bellen,’ zei hij.

‘Dat klinkt goed, Harold. Ik zal tegen een van de hulpsheriffs zeggen dat je iemand moet bellen. Als je gebeld hebt, wacht je rustig af en dan zie ik je volgende week. We gaan de bal aan het rollen brengen.’

Ik liep snel naar de deur. Ik vind het vreselijk om in een gevangenis te zijn. Ik weet niet waarom. Ik denk dat het komt omdat de scheidslijn vaak zo onduidelijk is. De scheidslijn tussen een advocaat van criminelen en een criminele advocaat. Soms weet ik niet aan welke kant van de tralies ik me bevind. Ik vind het altijd weer een wonder dat ik gewoon naar buiten kan lopen.